

hogy birna-e kend egy kocsi szalmát adni? Majd ledógoznánk vagy kifizetnénk a nyáron, ha lesz kereset!

Hegyi sokáig hallgatott magába mélyedve. Majd kis idő múlva kivette a pipát a szájából és vontatott hangon megszólalt:

— Hát, öcsém nem bírok, mer hát kő nekünk is. Meghát nem is szoktunk előre adni senkinek! Ezzel a pipát újból a szájába vette és elkezdett pöfékelni.

Pilisi rámeredt az egykedvű öregre. „De nézze, Pista bátyám . . . — akarta mondani, — már egy hete nem fűtöttünk!” De csak hallgatott. Hideg verejték ült a homlokára, amelyen mély redők futottak végig, „Bár ki se jöttem volna!” — gondolta magában. Egész testében reszketett, nem tudta, hogy fázik-e vagy melege van. Készülődni kezdett.

Hegyi kikísérte a gangba.

— Látod, öcsém nekünk is kevés a szalmánk — mondta és rámutatott pipa szárával egy tizenöt öl hosszú kazalra, amely ott terpeszkedett a tanya udvarán.

Pilisi nem szólt semmit, csak hallgatva bólogatott. Elkészönt. Elkéseredve vágott neki újra a hónap. Az öreg dörmögött még valamit a pipaszár mögül, de ő már nem értette. Csak ment, mint akit kergetnek, folyton maga előtt látva a hosszú szalmakazlat, amelyet ő kaszált le s amelyet ő tetézett be nagy gondnal, hogy be ne ázzon. Lassan eltűnt mögötte a fehérség, a tanya, a szalmakazal és Hegyi Pista bácsi zötyögő pocakja a meleg kemencével együtt. „Az ő arca nem kívül meg a hidegtől, mint a mienk.” — gondolta magában bosszúsán és fagyos cipőjét fáradtan emelgette a hóban.

Ősz Szabó János, földmunkás

Búzavirág kövek közt

*Rozsdamarta füvek és gyötört halvány fák közt,
Hol a kisgyermek arca is öreg,
Kék virágokat a napsugár fűrészt,
Mellette szikstól fehérek a holt kövek.*

*Bús házfalak nyúlnak a sápadt égig,
Itt minden levegőért, szépségért kiált,
S szégyenlős halkult kékséggel kéklík
A mezőkről szökött, nevetős búzavirág.*

*Behemót gazda az úton lomhán gázol át,
A virágra ropogós csizmával rátapod —
De titkos remegéssel nézik a mezők csókját
S megállnak a siető réti mezítlábasok.*

*Kicsi kék virág. Rácsillan a szekeres nép szemé.
Vénülten, fáradtan a külváros népe
Úgy nézi, mintha mindig föld alatt tengene
És már azt se tudná, hogy a virág szép-e?*

LATAK ISTVÁN